

Voorzichtig vroeg ze: Zeg Frans, wat ga je morgen doen?

— Wat wil je dat ik doen zal?

— Kan je al gaan werken? je hebt aanbevelingsbrieven bij je.... ik bedoel....

— O nee, zei hij luchtig, ik blijf eerst wat rondzwerven, een week, veertien dagen, om de taal beter te leeren, de menschen. Merkwaardige menschen, dunkt me, ze zeggen geen woord meer dan noodig is.

— Zoo zal jij ook wel worden.

— Ik? not much.

Ze was de schakel kwijt, die naar haar zelf zou voeren, zocht ernaar, met een moe hoofd. — I k moet wel dadelijk werk zoeken, zei ze dan.

— Jij, o ja. Wat dacht je te doen.

— Als coupeuse, natuurlijk.

— Hm, en als het je niet lukt?

— Het moet lukken. Ze wachtte even, ging dan voort: I k kan niet eerst wat vrijen tijd nemen om het Engelsche volk te leeren kennen.

— Neen, zei hij grif.

Ze wendde haar gezicht af. Hij is wel ongevoelig, dacht ze. Haar armoede en zijn rijkdom werden scherp tegenover elkaar gesteld, zij moest werken, voor hem deed het er niet toe, — en bovendien mocht ze zijn huishouding verzorgen.

Hij zei: Straks moeten we de stad nog eens door, ik ben toch weinig georiënteerd.

Ze schudde haar hoofd. — Ga maar alleen. Verder kwam ze niet, maar ze droeg snel de gebruikte schalen naar de keuken.

Ze wist niet wat Frans deed iederen dag, hij liep maar uit, vroeg haar nooit meer om mee te gaan. Nu stond ze met een brief in haar handen aan hem, van haar vader. Ze had uit Folkestone naar huis getelegrafeerd, drie weken geleden, sindsdien niets van zich laten hooren. Maar voor enkele dagen had Frans haar een beschreven enveloppe toegeschoven. — Naar huis? vroeg ze, waarom? je schrijft toch niet.... van mij.... Haar mond beefde.

— Neen; ik schrijf opzettelijk, om te doen voelen, dat wij niets geen verband houden met elkaar. Ik heb gezet: Vriendelijke groeten, ook aan Greet en Ina.

— Hij lachte oolijk.

— Je bent slim, zei ze, bijna doortrapt; — maar ze praatte er niet meer over, gaf hem den brief terug. — Nu was er een antwoord van haar vader. Dorst ze te lezen? — Ze haalde haar schouders op, ze wist wel dat ze wachten zou tot Frans terug was. — Arme vader.... ze kon toch schrijven?